

alicujus participatione vel reclamazione, ut ea pleniter possideat, possidendo quæcunque voluerit ex ea ei placet, post mortem suam successoribus suis eam relinquat; chartula ista firma permaneat, quia veraciter est firmata supra firmam, qui est Christus, petra. Si quis contra hanc chartulam inquietare voluerit et adversarius ejus extiterit, in primis in ira Dei incidat, atque omni tempore maledictioni subjaceat, lepra Naaman succumbat, ulceribus Job dominetur, morte Anania et Saphira moriatur, cum Datan et Abiron in ima tartara demergatur, cum Sodomitis et Gomorrhitis in ignem perpetuum cremetur, et cum Juda Schariotis, cum diabolo et angelis ejus sine fine crucietur. Et quid plura? Omni-gena maledictione repleti mereatur, atque omnibus

viventibus exemplum malitiæ ultionis suæ relinquat. Amen.

Hæc sunt nomina principum ac ducum qui hanc donationem viderunt et firmaverunt. Bernardus frater ejus. Remundus frater ejus. Garcia frater ejus. Agganricus, et cognatus ejus. Atus Tolosane episcopus. Ludovicus Savanense. Enardus Montaltense. Arnaldus Ouranense. Arnaldus Mojanacense. Bernardus Mauracense. Arnaldus Lomaniacense. Fortas Ballicavense. Guillelmus Galbisanense. Remundus de Furesacco, et fratres ejus, cui licet scrutetur opto ut memineris levitam tuam, sanctissime pontifex.

ANNO DOMINI DCCCCLXXXIII.

BENEDICTUS PAPA VII.

NOTITIA HISTORICA.

(Apud Eggs, Pontificium doctum, pag. 281.)

Benedictus VII, Romanus ex comitibus Tusculanis, Deodati comitis filius, S. R. E. cardinalis, et episcopus Sutrinus, pulso Francone seu Bonifacio VII, sanctæ sedis invasore, propinorum opera, legitimis comitiis, renuntiatus est summus pontifex Kalendis Junii, anno nostræ salutis 975. Hic statim atque electus est pontifex, animum ad componendum Ecclesiæ statum, moresque ecclesiasticorum, temporum iniquitate mire corruptos, convertit; celebrata in hunc finem synodo Romana, in qua etiam Arnulphum episcopum Remensem, seditione quorundam sua sede pulsum, in integrum restituit.

Tum ad reparanda templa ac monasteria conversus, plurima horum vel a solo refecit, vel recens excitata fundavit dotavitque. Inter quæ monasterium sanctæ Crucis in Hierusalem cum basilica vetustate collapsa (adductis eo monachis) ex integro restituit.

Sergium Damascenum episcopum a Sarracenis ejectum Romæ benigno clementiæ sinu excepit, eique ecclesiam Sancti Alexii incolendam tradidit: in qua ipse monachos exsules collegit, et observantia monastica restituta, ubi annos quatuor illic degisset, sancto fine quievit: ad cujus sepulcrum in eadem ecclesia nobilis inscriptio versibus incisa etiamnum visitur, quæ incipit:

Sergius hic recubat metropolita sepulchus,
Qui quondam fuerat Damasci tempore longo,
Numine perductus ad sacra limina Petri.
Temporibus pii Benedicti præsulis almi, etc.

Recepit etiam Benedictus Lambertum episcopum Cracoviensem Romam legatum a Miecislao Poloniae principe, ut Romanum pontificem certiore redderet de felici propagatione Christianæ fidei in suo principatu, utque regium diadema sibi mitteret, ac regem Polonorum se, et posteros suos esse juberet. Lambertus, re infecta, Roma discessit, vel quod de morte Miecislai nuntiatum esset, vel quod differre ad feliciora tempora eam rem Romanus pontifex divino moneretur oraculo.

Initio pontificatus Benedicti VII, Heraldus rex Danorum, qui populo sibi subdito primus Christianam fidem indixerat, et ecclesiis totum fere Septentrionem repleverat, obiit vulneratus a filio, et a suis, qui Christum antea abdicaverant. Quo tempore etiam S. Eduardus, Angliæ rex, insidiis sceleratæ novercæ occisus memoratur.

Anno Christi 983, Otho II imperator decimo imperii sui anno, octavo Idus Novembris, tristi animi ægro-tatione Romæ decessit e vita, sepultus in vestibulo B. Petri, quod Paradisum vocant, labroque porphyretico tectus. Dictus *Sanguinarius*, quod clarissimos Romanorum ad convivium vocatos, in ipsa epulorum lætitia paulo ante mortem occidi jusserit. Quo extincto, cum de creando novo imperatore consultatio haberetur, et alij Othonem III secundi filium; alii vero Henricum Bavaricæ ducem, Othonis Magni ex fratre nepotem exposcerent, instarentque Itali ut Crescentio Nomentano viro clarissimo res committeretur, prorumpentes in medium Germani, atque arma attollentes, Othonem III acclamarunt. Instabat tum Benedictus pontifex vir optimus, et tranquillitatis amans, unumquemque rogando, ut in legendo imperatore reipublicæ Christianæ, quæ tum maxime perito et solerti gubernatore indigebat, positis seditionum studiis consulere- rent. Tandem, ne tumultus aliquis oriretur, Germanorum sententiam uti æquam, et legibus conformem approbat, atque Othonem III Augustum Cæsarem dictum confirmat.

Regnante eodem Benedicto, e vivis pariter quinquennio ante Othonem II sublatus est imperator Græ-

corum Tzimisce, vir militari gloria, multisque victoriis clarus, qui primus omnium nummos imagine Christi signari hac inscriptione jussit *Jesus Christus Rex regum* : placuit exemplum posteris, Christique regnum in reges assertum, cujus nutu ponuntur imperia et evertuntur. Periit autem Tzimisce veneno tabifico, quod Basilius eunuchus præbuerat, veritus ne administratione quarundam urbium dejiceretur. Successerunt in imperio Basilius II, Constantinus IX; imperarunt una annos 49, menses 4.

Anno vero 984, quarto Idus Julii moritur et ipse Benedictus, postquam Ecclesiæ clavum annis novem, mensibus duobus gubernasset, piis operibus plenus. Ejus corpus ad sanctam Crucem in Hierusalem translatum, ibidem honorifice tumulatum est, cum epitaphio, quod recitat Victorellus in additionibus ad Ciaconium.

BENEDICTI PAPÆ VII EPISTOLÆ ET PRIVILEGIA.

I.

BENEDICTI PAPÆ VII EPISTOLA AD CALLOS ET
GERMANOS.

(Anno 974).

Laureacensem, hoc est Pataviensem, ecclesiam metropolitanam esse decernit : hujus et Salisburgensis limites constituit : Pilgrimo Lauriacensi archiepiscopo vices apostolicas delegat.

[Mansi Conc. tom. XIX, col. 52.]

Dilectissimis nobis in Christo filiis, HRODEBERTO, sanctæ Moguntinæ Ecclesiæ, et DIOTRICO, sanctæ Treverensis Ecclesiæ; atque ADALBERTO sanctæ Magdeburgensis Ecclesiæ; parique modo GEREONI sanctæ Coloniensis Ecclesiæ; atque FRIDERICO sanctæ Juvanensis Ecclesiæ; sed et ADALDAGO sanctæ Bremensis Ecclesiæ, archiepiscopis. Pariterque domino OTTONI gloriosissimo imperatori Augusto, atque nepoti suo HENRICO præcellentissimo duci Bawariorum, cæterisque comitibus Galliæ atque Germaniæ, BENEDICTUS divina gratia præditus (prædictus. *Nempe in superiore epistola*) apostolicæ sedis pontifex, servus autem servorum Dei, in Domino salutem.

Oportet justis supplicationum petitionibus nos semper faciles et humiles exhibere: et præcipue cum fraternis religiosorum consacerdotum precibus sollicitamur, qui passim ab omni mundi termino tenorem et regulam, atque proprii officii vigorem ab hac universali sancta Romana Ecclesia, ejusque sortiuntur ministro, vicario scilicet beati Petri principis apostolorum: cujus quamvis indigni, ejusdem tamen gratia et dono, potestati successimus et ordini, cui voce Dominica dicitur: *Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. Quapropter dignum æstimavimus assensum præbere congruis postulationibus reverendissimi archiepiscopi, quas per probabiles personas nobis intimavit, responsalium suorum duorum presbyterorum, quatenus sibi pallium et metropolitanum honorem cathedræ suæ, sanctæ Lauriacensi Ecclesiæ restitueremus, confinio Ungrorum adjacenti: quod omnino nos eidem Ecclesiæ debere testantur antiquissima secum apportata privilegiorum testimonia. In quibus enim continebatur quod

A ætate pontificatus beati Symmachi hujus almæ sedis apostolici præsulis, præfata sancta Lauriacensis habetur Ecclesia metropolis: et in quantum tam exinde quam etiam de passionibus beatorum martyrum, qui illic plures in tempore persecutionis pro fide Christi variis sunt tormentis multati, colligere possumus, ex omnibus ecclesiarum diocesisibus Pannoniæ, hæc antiquitate, et archiepiscopii dignitate esse primitiva creditur: quæ jam multis retroactis temporibus ex vicinorum frequenti populatione barbarorum deserta et in solitudinem redacta, nullum Christianæ professionis habitorem meminit, usque dum invictissimus Augustus, et pater gratiæ, genitor quippe pii imperatoris nostri, quem adhuc superesse et diu dominari mundus exoptat, bellico tropæo eorum vires retundit. Nunc autem, quam obrem votis exsultantibus in laudem omnipotentis Dei erumpimus, non solum sæpe dicta sancta Lauriacensis Ecclesia, hostium cessante terrore, cum accolis suis pace et tranquillitate potitur; verum etiam ipsi dudum inimici, illum quem persecuti sunt more gentili, jamjam Christum baptizati profitentur, et sacerdotes modo habere desiderant, ac prout scire rudes poterunt, venerantur: et ecclesias quasdam in sua terra, quas patres incendio cederunt, posteri restaurare videntur. Hac ergo suadente ratione: quod prænominati sanctæ Lauriacensis Ecclesiæ archiepiscopi postulatio, antiqua apostolica auctoritate commendatur; et præterea quod cum justum esset, pariter etiam utile visum est, ut ad fructificandas Deo gentes ex novitiis cultoribus fidei Ungrorum atque Maravorum, sive etiam aliis multis provinciis Sclavorum suæ parochiæ finitimis, illic ordinatis episcopis secundum quod antiquitus depositi [*forte, dispositi. HARD.*] erant, eis hunc constitueremus archiepiscopum. Quoniam autem Salisburgensis Ecclesia metropolis abusa est subjectione sanctæ Lauriacensis Ecclesiæ, pontifici oblitterata et attenuata sua dignitate ex devastatione barbarorum, quam propterea perceptis apostolicis privilegiis nequaquam patimur privari: cum et priora sint Salzburgensibus, et ideo auctoritativa vel auctorabiliora. Quæ conditio